

การตะวัสสุลที่อนุญาต และที่ต้องห้าม

التوسل المشروع والممنوع

< ไทย - Thai - تايلاندي >

อับดุลลอฮฺ บิน อับดุลหะมิด อัล-อะชะรีย์

عبد الله بن عبد الحميد الأثري

❦

ผู้แปล: อารีฟีน ยาชะรัต

ผู้ตรวจ: พัยซอล อับดุลฮาดี

ترجمة: عارفين ياجاراد

مراجعة: فيصل عبد الهادي

การตะวัสสุลที่อนุญาตและที่ต้งห้าม

การสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ความจำเริญและความสันติพึงมีแต่ศาสนทูตท่านสุดท้ายของพระองค์ และมีแต่บรรดาเศาะหาบะฮ์และผู้เจริญรอยตามจนถึงวันสิ้นโลก

แท้จริงการ ตะวัสสุล หรือการใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยเพื่อให้ใกล้ชิดอัลลอฮ์นั้น เป็นสิ่งที่ถูกบัญญัติไว้ ตามมติเอกฉันท์ของบรรดาผู้รู้จากกลุ่ม อะฮ์ลุลสุนนะฮ์ วะลญะมาอะฮ์ โดยได้อ้างอิงหลักฐานจากอัลกุรอาน และหะดีษที่ถูกต้อง

เพียงแต่มีมุสลิมบางส่วนที่มีความเข้าใจคลาดเคลื่อนในรายละเอียดของการใช้สื่อกลางที่ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานและหะดีษ เข้าใจคลาดเคลื่อนในแนวปฏิบัติของบรรพชนอิสลาม(อัส-สะลัฟ อัส-ศอลิห์) และเข้าใจผิดในหลายๆ ประเด็น ซึ่งค้านกับเจตนารมณ์ของอิสลามและแบบฉบับของท่านเราะสูล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام และยังได้อ้างหลักฐานจากหะดีษฎะอ์ฟและหะดีษเมาฎูฮ์ที่ถูกอุปโลกน์ขึ้น ยิ่งกว่านั้นยังได้ตีความหลักฐานให้สอดคล้องกับความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของพวกเขา

เป็นที่ทราบดีว่า เมื่อเรามีความขัดแย้งในความหมายของตัวบทของอัลกุรอานและหะดีษ จำเป็นที่เราต้องย้อนกลับไปยังความเข้าใจของชาวสะลัฟศอลิห์ อันได้แก่บรรดาเศาะหาบะฮ์และตาบิอีน เนื่องจากพวกเขาอยู่ในยุคที่ใกล้ชิดยิ่งกับตัวบทของอัลกุรอานและหะดีษ ซึ่งเป็นยุคที่มีความประเสริฐกว่ายุคใดๆ

ท่านเราะสูล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام กล่าววว่า

«خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ»

“ผู้ที่ประเสริฐยิ่งจากมวลมนุษย์ คือยุคของฉัน จากนั้นยุคถัดมา จากนั้นก็เป็นยุคถัดมา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์)

ณ จุดนี้ จำเป็นที่ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะสูล ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ต้องห่างไกลจากการยึดถืออารมณ์ความรู้สึก เพราะจะทำให้หลงผิดจากแนวทางของอัลลอฮ์ และจำเป็นที่เขาต้องปฏิบัติตามแนวทางของชาวสะลัฟศอลิห์

และจากจุดนี้ ฉันปรารถนาที่จะอธิบายประเด็นนี้ให้กระจ่าง ซึ่งมีการกล่าวถึงกันมาก และหลายคนจากกลุ่มอูตริกรรมและผู้ที่ยึดถืออารมณ์ความรู้สึก หรือที่เรียกว่า อะฮ์ลุลบิเดอะฮ์ วะลอะฮ์วาค์ (เท่าที่ฉันทราบ) ยังมีความเข้าใจผิด ฉันจึงพยายาม (โดยการอาศัยการช่วยเหลือของอัลลอฮ์) รวบรวมหลักฐานต่างๆ ที่ระบุไว้ในอัลกุรอานและหะดีษ ที่เกี่ยวกับการ ตะวัสสุล หรือการใช้สื่อกลางในการเข้าหาอัลลอฮ์

ขอคุณาต์ต่ออัลลอฮ์ให้มีเจตนาที่บริสุทธิ์และความเห็นที่ถูกต้อง แท้จริงพระองค์ทรงกรุณายิ่ง

ความหมายของการตะวัสสุล

ตามหลักภาษา คือหนทางที่นำสู่เป้าหมาย การทำความเข้าใจใกล้ชิดกับสิ่งที่พึงปรารถนา การเชื่อมโยงกับสิ่งที่ต้องการ และยังมีความหมายอื่นๆ และถ้าเทียบกับพระราชชา คือ ยศ และความใกล้ชิด

ตามหลักวิชาการ คือ การแสวงหาช่องทางที่ชอบด้วยบทบัญญัติ เพื่อให้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ คือการทำความเคารพภักดีเพื่อให้พระองค์มีความยินดี และเคารพภักดีตามบัญญัติที่ท่านเราะสูล คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลิม นำมา เพื่อให้ได้รับเกียรติอันสูงส่ง ณ ที่พระองค์อัลลอฮฺ หรือเพื่อบรรลุความต้องการ โดยให้ได้รับสิ่งที่ดี หรือขจัดทุกข์ภัย หรือเพื่อให้บรรลุสิ่งที่ปรารถนาในโลกนี้และโลกหน้า และการตะวัสสุลนั้น จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติเท่านั้น

องค์ประกอบของการตะวัสสุล มีสามประการ

1. อัลลอฮฺ ผู้ทรงเอื้ออาวี ผู้ทรงโปรดปราน
2. บ่าวผู้ขอที่มีความต้องการ
3. คุณงามความดี

เพื่อให้การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยมีผล จำเป็นต้องคำนึงถึงเงื่อนไขต่างๆ คือ

1. บ่าวผู้ขอต้องเป็นผู้ศรัทธา เป็นคนดี และปฏิบัติความดีเพื่อพระองค์อย่างบริสุทธิ์ใจ
2. ความดีที่ปฏิบัติต้องสอดคล้องกับบทบัญญัติศาสนา
3. ความดีที่ปฏิบัติต้องตรงกับแบบอย่างของท่านเราะสูล คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลิม ในเวลาและสถานที่ตามที่ศาสนานับบัญญัติไว้ โดยไม่เพิ่มเติมและตัดต่อ

และ ณ จุดนี้ เรารู้ว่า การความดีของผู้ที่ไม่ศรัทธานั้น จะไม่เป็นสื่อกลางเพื่อให้ใกล้ชิดอัลลอฮฺ และการกระทำที่เป็นอุตริกรรม(บิดอะฮฺ)ก็จะเป็นตัวช่วยเช่นกัน

ประเภทของการตะวัสสุล

ผู้รู้ที่อยู่ในแนวทางสุนนะฮฺ ได้แบ่งอัดตะวัสสุลออกเป็นสองประเภท

1. ที่อนุญาต
2. ที่ต้องห้าม

ประเภทของการตะวัสสุลที่อนุญาต

การตะวัสสุลที่อนุญาต คือ การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยเพื่อให้ใกล้ชิดกับพระองค์ ด้วยสิ่งที่พระองค์ทรงรักและยินดี อันได้แก่สิ่งที่เป็นภาคบังคับ (วาญิบ) สิ่งที่เป็นภาคสมัครใจหรือส่งเสริมให้ปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นถ้อยคำ หลักปฏิบัติ และหลักศรัทธาต่างๆ

หนึ่ง : การตะวัสสุลด้วยพระนามอันวิจิตรและคุณลักษณะอันสูงส่งของพระองค์

การตะวัสสุลด้วยพระนามของอัลลอฮฺและคุณลักษณะของพระองค์นั้น เป็นสื่อกลางที่ดี สำคัญ และยังประโยชน์ยิ่งแก่บ่าว

ส่วนหนึ่งจากหลักฐานต่าง ๆ ในเรื่องก็คือ พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا﴾ [الأعراف : 179]

“และสำหรับอัลลอฮ์นั้น ทรงมีพระนามอันวิจิตร ดังนั้น พวกเจ้าจงใช้พระนามเหล่านั้นในการวิงวอนต่อพระองค์เถิด” (อัล-อะอฺรอฟ : 179)

หมายความว่า พวกเจ้าจงขอต่อพระองค์ โดยใช้พระนามของพระองค์เป็นตัวช่วยหรือสื่อกลางในการขอ

โองการนี้บ่งบอกให้รู้ว่า การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยเพื่อแสวงหาความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์โดยใช้พระนามและคุณลักษณะของพระองค์นั้น เป็นไปตามบทบัญญัติศาสนาและเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงรักและยินดี และเช่นนี้แหละที่ท่านเราะฮ์สูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ปฏิบัติ

ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของอิสลาม เราต้องวิงวอนต่อพระองค์ตามแบบอย่างของท่านเราะฮ์สูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และเช่นนี้แหละที่บรรดาเศาะหาบะฮ์ ตาบิอีน และผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาได้วิงวอนขอ

สอง : การตะวัสสุลด้วยอะมัลความดีที่เคยทำ

เช่น เขาวิงวอนว่า "โอ้อัลลอฮ์ ด้วยความศรัทธาของฉันที่มีต่อพระองค์ ความรักของฉันต่อพระองค์ การที่ฉันศรัทธาและปฏิบัติตามท่านเราะฮ์สูลของพระองค์ โปรดขจัดความเดือดร้อนออกจากฉัน"

และตัวอย่างเช่น บ่าวผู้ซึ่งขอกว่าถึงความดีที่เคยปฏิบัติ โดยที่มีเจตนาบริสุทธิ์เพื่อพระองค์ เช่น การศรัทธา การละหมาด การถือศีลอด การญิฮาด การอ่านอัลกุรอาน บทรำลึก การขอพรให้แก่ท่านเราะฮ์สูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม การขอกุญ ความดีทั่วไป และการละทิ้งสิ่งต้องห้ามทั้งหลาย

หลักฐานจากอัลกุรอาน

﴿الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّنَا أَعْمَاءٌ فَأَغْفِرْ لَنَا دُنُوبَنَا وَفِنَا عَدَابَ الْعَارِ ﴿١٦﴾﴾ [آل عمران : 16]

“คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของเรา แท้จริงเราศรัทธาต่อพระองค์แล้ว ดังนั้น ขอทรงโปรดอภัยบาปต่างๆ แก่เรา และโปรดปกป้องเราจากการลงโทษของไฟนรกเถิด” (อาล อิมรอน : 16)

และหลักฐานจากหะดีษ คือ เรื่องราวของชาวถ้ำสามคนในยุคก่อน ซึ่งพวกเขาเข้าไปหลบในถ้ำ แล้วก้อนหินขนาดใหญ่หล่นมาปิดปากถ้ำไว้ จนพวกเขาไม่สามารถออกจากถ้ำได้ พวกเขาจึงวิงวอนต่ออัลลอฮ์ โดยใช้ความดีที่พวกเขามีความหวังมากที่สุดเพื่อเป็นสื่อกลางให้อัลลอฮ์ตอบรับการวิงวอน แล้วอัลลอฮ์ก็ให้พวกเขาได้รอดพ้นจากความทุกข์นั้น (บันทึกโดย อัล-บุคอรีร์และมุสลิม)

สาม : การใช้สื่อกลางโดยให้ผู้ที่มิคุณธรรมวิงวอนขอคุณให้

เช่น มุสลิมคนหนึ่งประสบเคราะห์กรรม แต่เขารู้ตัวว่าเขาเป็นผู้ที่ละเลยในหน้าที่ที่มีต่ออัลลอฮ์ เขาจึงไปหาคนที่มิคุณธรรมที่เขาเชื่อว่าจะมีความยำเกรง มีความรู้ ให้วิงวอนขอคุณต่ออัลลอฮ์ให้แก่เขา เช่น ขอให้อัลลอฮ์ได้ขจัดความทุกข์หรือความเครียด

ประเภทนี้ก็เป็นการตะวัสสุลที่สอดคล้องกับบทบัญญัติ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ ﴾ [الحشر: 10]

“โอ้พระผู้อภิบาลของเรา โปรดอภัยแก่เรา และแก่พี่น้องของเราที่ศรัทธาที่ล่วงลับก่อนพวกเราแล้ว” (อัล-หัชรู : 10)

ท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«دَعْوَةُ الْمُؤْمِنِ لِإِخِيهِ بِظَهْرِ الْغَيْبِ مُسْتَجَابَةٌ...»

“การขอพรของผู้ศรัทธาให้กับพี่น้องของเขา โดยลับหลังจะถูกตอบรับ” (บันทึกโดย มุสลิม)

และเช่นกัน มีรายงานจากอนัส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ “แท้จริงอุมัรนั้นเคยทำการขอฝนโดยให้อับบาซ เป็นผู้ขอ เมื่อพวกเขาประสบกับความแห้งแล้ง โดยกล่าวว่า โอ้อัลลอฮุ แท้จริงเราเคยใช้สื่อกลางเพื่อให้ใกล้ชิดกับพระองค์ โดยให้นบีของพระองค์เป็นผู้ขอฝนแก่เรา แล้วพระองค์ก็ทรงประทานน้ำฝนแก่เรา และแท้จริงเราจะใช้สื่อกลาง โดยให้ลุงของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เป็นผู้ขอฝนจากพระองค์ ดังนั้นโปรดให้น้ำฝนแก่พวกเราด้วยเถิด” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี)

ความหมายของคำพูดของท่านอุมัร ก็คือ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เคยวิงวอนขอแก่พวกเรา ขณะนี้ท่านได้ล่วงลับไปแล้ว ไม่สามารถกลับมาได้ เราจึงให้ลุงของท่าน(อับบาซ)วิงวอนขอแก่พวกเราแทนท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยทั้งสามประการนี้ เป็นที่อนุมัติตามบทบัญญัติ ส่วนการใช้สื่อที่นอกเหนือจากนี้ ไม่ได้ตั้งอยู่บนหลักฐานใดๆ

และการใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยที่อนุมัติทั้งสามประการนี้ มีข้อชี้ขาดทางบทบัญญัติที่ต่างกัน

บางประการเป็นภาคบังคับ(วาญิบ) เช่น การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยด้วยพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮุ การให้เอกภาพ และการศรัทธา

บางประการเป็นการส่งเสริม เช่น การใช้สื่อกลางด้วยความดีต่างๆ และการวิงวอนขอของคนดี

โดยเหตุนี้ จำเป็นที่ผู้ศรัทธาต้องใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วย ในขณะที่มีความเดือดร้อน โดยใช้สื่อที่อนุมัติ และจะต้องละทิ้งการกระทำที่เป็นอสุริยกรรมและเป็นบาปทั้งหลาย เนื่องจากเกรงกลัวการลงโทษของอัลลอฮุ ละอายต่อพระองค์ และเพื่อภักดีต่อพระองค์เท่านั้น

สื่อกลางที่เป็นตัวช่วยต้องห้าม

คือ การทำความเคารพภักดีเพื่อแสวงหาความใกล้ชิดกับอัลลอฮุ ด้วยถ้อยคำ การปฏิบัติ และหลักศรัทธาต่างๆ ที่พระองค์ไม่ทรงรัก ไม่ทรงยินดี

การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยที่ต้องห้ามนี้ ทำให้ผู้คนจำนวนมากหลงลืมและหันเหจากการใช้สื่อกลางที่อนุมัติ พวกเขาจะขาดทุนในความพยายามที่ทุ่มเทลงไป และไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาต้องการ เนื่องจากหมกมุ่นอยู่กับการใช้สื่อกลางที่ต้องห้าม

ฉันจะกล่าวถึงบางประการของการใช้สื่อกลางที่ต้องห้าม เพื่อเป็นการเผยแพร่ แนะนำ และตักเตือน แก่บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย ดังนี้

หนึ่ง การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วย โดยใช้สิทธิ เกียรติยศ และสถานะของบุคคลต่างๆ

ส่วนหนึ่งจากการใช้สื่อกลางที่เป็นอุตริกรรม คือการขอต่ออัลลอฮฺโดยใช้เกียรติของบุคคลใดๆ ที่เป็นมัครุกด้วยกัน เช่นการที่เขากล่าวว่ “ฉันขอต่อพระองค์ ด้วยเกียรติของนบี หรือเกียรติของบ่าวคนนั้น คนนี้”

การใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยประเภทนี้ ไม่มีในบัญญัติอิสลาม ไม่เคยถูกกล่าวถึงในคัมภีร์ของอัลลอฮฺ ทั้งๆ ที่พระองค์อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

﴿ مَا قَرَّظْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ﴾ [الأنعام : 38]

“เรามีได้ละเลยสิ่งใดเลยในคัมภีร์อัลกุรอาน” (อัล-อันอาม : 38)

และไม่มีในแบบอย่างของท่านเราะฮูล คืออัลลลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام ดังหะดีษ

«عَلَّمَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كُلَّ شَيْءٍ حَتَّى الْخِرَاءِ»

“ท่านเราะฮูล คืออัลลลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام สอนพวกเราทุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องการขบถ่าย” (บันทึกโดยมุสลิม)

และไม่มีแนวปฏิบัติจากตัวอย่างของบรรดาเศาะหาบะฮฺ

ส่วนที่อิสลามสั่งใช้คือ การวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺ โดยใช้พระนามอันวิจิตร และคุณลักษณะอันสูงส่งของพระองค์

การใช้สื่อที่ต้องห้ามนี้ อาจจะไปสู่การตั้งภาคี ถ้าหากว่าคนที่ขอมีความเชื่อว่าอัลลอฮฺมีความจำเป็นต้องให้มีสื่อกลางระหว่างพระองค์กับบ่าว เหมือนสภาพของผู้นำหรือผู้ปกครองรัฐ สิ่งนี้เป็นการเทียบเคียงผู้ทรงสร้างกับมัครุก ในขณะที่อัลลอฮฺนั้นจะต้องไม่ถูกนำมาเทียบเคียงกับสิ่งใดทั้งสิ้น เพราะความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อบ่าวคนหนึ่งคนใดนั้น ไม่จำเป็นต้องมีสื่อกลาง และหากว่ามีความโกรธกริ้วของพระองค์เกิดขึ้นต่อบ่าวคนใดคนหนึ่ง การมีสื่อกลางก็ย่อมไม่มีประโยชน์ มันไม่สามารถจะช่วยอะไรเขาได้เลย

และพึงทราบเถิดว่า แท้จริงสรรพสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะมีสถานะสูงส่งเพียงใด แม้จะเป็นมะลาอิกะฮฺ นบี เราะฮูล ก็ไม่อนุญาตให้เทียบกับอัลลอฮฺ เนื่องจากสรรพสิ่งนั้นต้องพึ่งพาผู้สร้าง อัลลอฮฺผู้ทรงมั่งคั่ง ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยสื่อกลาง

﴿ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِّنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٤﴾ فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ

يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٣﴾﴾ [النحل : 73-74]

“และพวกเขาเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ เป็นสิ่งที่ไม่มีอำนาจให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาในชั้นฟ้าและแผ่นดิน และพวกเขาก็ไม่สามารถกระทำแบบนั้นได้ ดังนั้น พวกเขายำนำสิ่งใดมาเทียบกับอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้ แต่พวกเขาไม่รู้” (อันนะหฺล : 73 -74)

โดยเหตุนี้เอง บรรดาเศาะหาบะฮ์จึงให้ลุงของท่านเราะฮูล (อัล-อับบาส) เป็นผู้วิงวอนขอคูอาฮ์แก่พวกเขา แทนท่านเราะฮูล คือลัลลอลฮุอะลียะฮ์วะสัลลัม หลังจากที่ท่านเราะฮูลเสียชีวิต แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาวิงวอนว่า ให้อัลลอลฮุด้วยเกียรติของนบี โปรดให้นำน้ำฝนแก่เรา ต่อมาเมื่อท่านเราะฮูล คือลัลลอลฮุอะลียะฮ์วะสัลลัม เสียชีวิต พวกเขาจะกล่าวว่า ให้อัลลอลฮุ ด้วยเกียรติของอับบาส โปรดให้นำน้ำฝนแก่เรา เนื่องจากการขอคูอาฮ์ที่เป็นอุตริเช่นนี้ บรรดาเศาะหาบะฮ์ไม่ได้เรียนรู้จากท่านนบี และไม่มีหลักฐานใดๆ ในอัลกุรอาน เหตุนี้เองพวกเขาจึงไม่กระทำกัน

หากการให้บุคคลใดเป็นสื่อกลางได้ หลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้ว แน่นอนท่านเราะฮูล คือลัลลอลฮุอะลียะฮ์วะสัลลัม ย่อมเหมาะสมยิ่งกว่าในการเป็นสื่อกลางให้แก่เรา แต่อิสลามไม่ได้อนุญาตเช่นนั้น

นี่คือรูปแบบหนึ่งของการใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วย ดังการใช้สื่อกลางของบรรดาผู้ตั้งภาคีชาวมักกะฮ์ตามโองการที่ว่า

﴿ مَا تَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ ﴾ [الزمر : 3]

“พวกเขากล่าวว่า เราไม่ได้เคารพภักดีเจิวัดพวกนั้น นอกจากเพื่อให้พวกเขาทำให้เราได้ใกล้ชิดต่อพระเจ้าแค่นั้นเอง” (อัลซุมัร : 3)

ขออัลลอลฮุเมตตาแก่ท่าน ฟิงทราบเกิด แท้จริงการใช้สรรพสิ่งหรือเกียรติของสรรพสิ่งเป็นสื่อกลางไม่ว่าจะมีสถานะสูงส่งเพียงใด พร้อมกับมีความเชื่อว่าเขามีส่วนในการให้ประโยชน์ หรือขจัดทุกข์ นั่นคือการตั้งภาคี ทำให้สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม ขออัลลอลฮุทรงคุ้มครองเถิด

สอง การวิงวอน การบนบาน การขอความช่วยเหลือโดยใช้บรรดาวัลีและคนศอลิห์

การวิงวอนขอจากคนศอลิห์(คนดีมีคุณธรรม)โดยการใช้ตำแหน่งหรือสถานะของพวกเขาเป็นสื่อกลาง และการบนบานกับพวกเขา ทั้งๆ ที่พวกเขาเสียชีวิตไปแล้วนั้น ไม่ใช่บทบัญญัติในศาสนาของอัลลอลฮุ แต่เป็นการตั้งภาคี และขัดแย้งกับหลักการให้เอกภาพต่ออัลลอลฮุ เช่นบางคนกล่าวว่า ให้อูผู้เฒ่าของฉัน ให้อูเจ้านายของฉัน จงช่วยฉัน จงวิงวอนขอต่ออัลลอลฮุแก่ฉัน ฉันอยู่ในการคุ้มครองของท่าน ทั้งหมดนี้เป็นการตั้งภาคี

เช่นเดียวกับการบนบานแก่ผู้ที่เสียชีวิตไปแล้ว ก็เป็นการใช้สื่อกลางที่ไม่อนุญาต เช่นกล่าวว่า ให้อูผู้เฒ่าของฉัน หากอัลลอลฮุประทานปัจจัยยังชีพแก่ฉัน ฉันจะแบ่งถวายแก่ท่าน ให้อูผู้เฒ่าของฉัน ฉันจะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้แก่ท่าน หรือ กล่าวว่า หากฉันได้รับสิ่งนั้นสิ่งนี้ ฉันจะมอบแก่ท่าน การบนบานเช่นนี้ เป็นการบนบานต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอลฮุ เป็นการทำอิบาตะฮุต่อสิ่งอื่น

﴿ وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَالْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَذَا لِلَّهِ بِرِزْقِهِمْ وَهَذَا لِشُرَكَائِنَا فَمَا كَانَ لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ وَمَا كَانَ لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَى شُرَكَائِهِمْ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿136﴾ [الأنعام : 136]

“และพวกเขา(บรรดาผู้ตั้งภาคี) ได้ให้ส่วนหนึ่งจากพืชและปศุสัตว์ที่อัลลอลฮุพระองค์ทรงสร้างเป็นส่วนแบ่งของอัลลอลฮุ แล้วพวกเขากล่าวว่า นี่เป็นของอัลลอลฮุ (ตามความเข้าใจของพวกเขา) และนี่เป็นของหุ้นส่วน

ภาคีของพวกเขา สิ่งใดที่เป็นส่วนของภาคีของพวกเขา ก็จะไม่ถึงไปยังอัลลอฮ์ และสิ่งใดที่เป็นส่วนของอัลลอฮ์ ก็จะไปถึงภาคีของพวกเขา การตัดสินของพวกเขาในชั่วข้ามคืน” (อัล-อันอาม : 136)

เนื่องจากการมุ่งเข้าหาสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ การวิงวอนขอจากพวกเขา หรือการสร้างโดม การจุดเทียนบนสุสานของพวกเขา และการกระทำอื่นๆ ที่ผู้โง่เขลา(ขาดความรู้)บางคนได้ปฏิบัติ ไม่ใช่คำสอนของท่านเราะสูล บรรดาเศาะหาบะฮ์ และตาบิอีน เพราะพวกเขายึดมั่นว่าต้องวิงวอนขอจากอัลลอฮ์เท่านั้น

﴿ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴾ [البقرة :

[186]

“และเมื่อปวงบ่าวของฉันถามเจ้าเกี่ยวกับฉัน จงกล่าวแก่พวกเขาว่า ฉันอยู่ใกล้พวกเขา ฉันจะตอบรับการวิงวอนของผู้ที่ขอ เมื่อเขาขอต่อฉัน ดังนั้นพวกเขาจงเชื่อฟังฉัน จงศรัทธาต่อฉัน เพื่อพวกเขาจะได้รับทางนำ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 186)

และท่านเราะสูล คืออัลลิลลอฮ์อะลัยฮิวะสَّلَام สอนพวกเขาว่า

«الدُّعَاءُ هُوَ الْعِبَادَةُ»

“การขอพรนั้น (การดุอาอ์) เป็นการเคารพภักดี/อิบาดะฮ์” (บันทึกโดยอัล-ติรมิซียฺ)

ฉะนั้นทำไมต้องวิงวอนขอจากสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์เล่า ทั้งๆ ที่การขอดุอาอ์นั้นเป็นเรื่องพิเศษหรือคุณลักษณะเฉพาะที่จะต้องไม่ขอจากผู้อื่นนอกจากต่อผู้ที่เป็นพระเจ้าเท่านั้น

พึงทราบเถิดว่า พฤติกรรมเหล่านั้น ขัดแย้งกับการให้เอกภาพต่ออัลลอฮ์(หลักเตาฮีด)ตามที่บรรดาศาสนทูตได้นำมา การให้เอกภาพคือการปฏิเสธการเคารพภักดีต่อทุกสิ่ง นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว

และบรรดาศาสนทูตได้อธิบายอย่างชัดเจนแล้วว่า อัลลอฮ์จะไม่ตอบรับการทำงานใด นอกจากการทำงานที่ดี และสอดคล้องกับบทบัญญัติเท่านั้น

และอัลลอฮ์จะทรงอภัยทุกความผิด นอกจากการตั้งภาคี

﴿ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا ﴾ [النساء : 48]

“แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษต่อการที่ใครจะมาตั้งภาคีกับพระองค์ และพระองค์จะอภัยแก่ความผิดอื่นนอกเหนือจากนั้น สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และผู้ใดตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ แน่แน่นอนเขาอยู่โลกนบาปกรรมอันใหญ่หลวง” (อัน-นิสาฮ์ : 48)

สาม การเชือดสัตว์เพื่อถวายแด่ดวงวิญญาณ ของบรรพบุรุษ และการฟำนั๊ก (เพื่อแสวงบุญ) ณ สุสานของพวกเขา

แท้จริงสิ่งที่มีสลิมที่ขาดความรู้บางคนได้กระทำ และที่เป็นธรรมเนียมของพวกเขา อันได้แก่การเชือดสัตว์บนสุสานของบรรพบุรุษ และบนสถานที่ทางประวัติศาสตร์ และรอบอาคารปลูกสร้างที่สุสาน ในเทศกาลต่างๆ นั้น การส่งมอบความยินดี การฟำนั๊ก การค้ำแรมรอบสุสาน การขอความช่วยเหลือจากผู้ที่อยู่

ในหลุมศพ การเปล่งเสียงเรียกพวกเขา และการขอพรจากพวกเขานั้น เป็นอุตริกรรมที่หลงผิด ซึ่งอัลลอฮ์มิได้บัญญัติไว้ แต่เป็นวิถีของคนในยุคก่อนอิสลาม เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงห้าม

﴿وَأَعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾ [النساء : 36]

“และพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เถิด และอย่าให้มีสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์” (อัน-นินสาอ์ : 36)

﴿فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ [البقرة : 22]

“ดังนั้น พวกเจ้าอย่าให้มีผู้เสมอเหมือน/คู่ภาคีใดๆ ขึ้นสำหรับอัลลอฮ์ ทั้งที่พวกเจ้ารู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าเพียงผู้เดียว” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 22)

ผู้ที่ยืนกรานอยู่บนสิ่งที่เป็นโมฆะนี้และผู้ที่ทำให้การรับรองมัน ก็มีข้อชี้ขาดเดียวกัน คือ พฤติกรรมนี้เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์

ท่านอาจจะแปลกใจ เมื่อพบเห็นผู้คนมากมายที่ขาดความรู้ ซึ่งมีความสัมพันธ์โยงใยกับอิสลาม พวกเขายึดถือการใช้สื่อกลางที่เป็นอุตริกรรมเหล่านี้ แต่กลับห่างเหินจากการใช้สื่อกลางที่ขอบด้วยบทบัญญัติ พวกเขาไม่ปฏิบัติสิ่งใดเลย ทั้งที่มีอยู่ในอัลกุรอาน หะดีษ และมติเอกฉันท์ของประชาชาติอิสลาม

และท่านยังพบเห็นพวกเขาใช้บทขอพร และการใช้สื่อกลางที่อุตริขึ้นแทน โดยที่อัลลอฮ์มิได้บัญญัติ ท่านเราะฮ์สูล คือลัลลิลลอฮ์อะลยฮิวะลัลลัม ไม่เคยปฏิบัติ และไม่มีรายงานจากชาวสะลัฟ

ไอ้พี่น้องอิสลาม มิใช่เราเท่านั้นที่ปฏิเสธการใช้สื่อกลางที่เป็นอุตริเหล่านั้น แต่นั่นคือแก่นแท้ของศาสนา และอุตริกรรมที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม ยิ่งกว่านั้นการปฏิเสธการใช้สื่อกลางที่ต้องห้าม เป็นแนวทางของบรรดาเศาะหาบะฮ์ ตาบิอิน และอิมามทั้งสี่ (อับู หะนีฟะฮ์, มาลิก, อัช-ชาฟีอีฮ์ และอะหมัด) และผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขา

สาเหตุของการเบี่ยงเบนในเรื่องการใช้สื่อกลางเป็นตัวช่วยเพื่อให้ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์

สาเหตุที่หนึ่ง : การตักลิด

เป็นสาเหตุที่สำคัญยิ่ง การตักลิด คือ การยึดทัศนคติที่ไม่มีหลักฐาน ซึ่งเป็นสิ่งที่จะต้องห้าม และผู้ที่ตักลิดนั้นคือผู้ที่ตามผู้รู้โดยเจาะจงบุคคล ไม่เปลี่ยนจากทัศนคติของผู้รู้ท่านนั้น แม้ว่าจะขัดแย้งกับหลักฐานต่างๆ ของศาสนาก็ตาม

อัลลอฮ์ได้ตำหนิและห้ามการตักลิดในหลายๆ โองการ

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ ءآبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانَ ءآبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ﴾ [البقرة : 170]

“และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ประทานมา พวกเขาก็กล่าวว่า แต่เราจะปฏิบัติตามสิ่งที่เราได้พบเห็นจากบรรพบุรุษของเรา แม้ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาไม่มีปัญญา และไม่ได้รับทางนำก็ตามกระนั้นหรือ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 170)

บรรดาผู้รู้และผู้เฒ่าจากบรรพชน ได้ห้ามการตักลีด เนื่องจากมันเป็นสาเหตุหนึ่งของการขัดแย้ง และทำให้เกิดความอ่อนแอในหมู่ผู้ศรัทธา

ขณะที่ความเป็นหนึ่งเดียวนั้นจะแฝงอยู่ในการปฏิบัติตามและการกลับไปยังคำสั่งของอัลลอฮ์และเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ในกรณีที่มีการขัดแย้ง

และโดยเหตุนี้เอง เราเห็นว่าบรรดาเศาะหาบะฮ์นั้นจะไม่มีการตักลีดบุคคลใดเป็นการเฉพาะในทุกๆ เรื่องที่เป็นประเด็นปัญหาโดยไม่พิจารณาความเห็นจากคนอื่นประกอบด้วย และอิมามทั้งสี่ก็เช่นเดียวกัน พวกเขาไม่คลั่งไคล้ในทัศนะของตัวเอง พวกเขาละทิ้งทัศนะของพวกเขาเพื่อตามหะดีษของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และพวกเขาห้ามมิให้ตักลีดพวกเขาโดยที่ไม่ทราบหลักฐานที่พวกเขาอ้างอิง นี่เป็นเพราะว่าพวกเขาเข้าใจความหมายของโองการนี้

﴿ اَتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِن دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴾

“จงปฏิบัติตามสิ่งที่พระผู้อภิบาลของพวกเจ้าประทานแก่พวกเจ้า และอย่าได้ตามวะลีย์ใดๆ อื่นจากพระองค์ น้อยเหลือเกินที่พวกเจ้าจะสำนึก” (อัล-อะฮฺรอฟ : 3)

สาเหตุที่สอง : คือการยึดเอาบางส่วนของโองการอัลกุรอานและหะดีษ โดยละทิ้งอีกบางส่วน

หน้าซ้ำ โองการเหล่านั้นไม่ได้เป็นหลักฐานบ่งชี้ถึงจุดมุ่งหมายของพวกเขาเลย และไม่ได้สนับสนุนทัศนะของพวกเขาแต่อย่างใด ยิ่งกว่านั้นพวกเขาไม่รู้ถึงการอธิบายความหมายที่ถูกต้องด้วยซ้ำ หรือบางครั้งพวกเขาก็ตีความห่างไกลจากความเป็นจริง ดังเช่นโองการนี้

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ ﴾ [المائدة : 35]

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงอัลลอฮ์เถิด และจงแสวงหาสื่อกลางไปยังพระองค์” (อัล-มาอิดะฮ์ : 35)

ความหมายของคำว่า อัล-วะสีละฮ์ ณ จุดนี้คือ การทำความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์ โดยการเชื่อฟัง และปฏิบัติในสิ่งที่พระองค์ทรงยินดี นี่คือนั่นที่ไม่มีความเห็นขัดแย้งกันในระหว่างบรรดานักอธิบายความหมายของอัลกุรอาน

ส่วนการใช้โองการเหล่านี้เป็นหลักฐานว่าอนุญาตให้ขอความอนุเคราะห์จากสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์นั้น เป็นการบิดเบือนคำรัสของอัลลอฮ์ให้ออกจากเนื้อหาสาระที่แท้จริง

ดังนั้น สื่อกลางที่เป็นตัวช่วยดังที่อัลลอฮ์ทรงสั่งใช้นั้น คือ การแสวงหาความใกล้ชิดกับพระองค์ด้วยความดี และสิ่งที่พระองค์ทรงยินดี และนี่คือคำอธิบายที่บรรดานักอธิบายไม่มีความเห็นขัดแย้ง

และส่วนหนึ่งจากหะดีษที่พวกเขายังมีความคลุมเครือในความหมายที่ถูกต้อง คือหะดีษที่อุมัรฺ ใช้อัล-อับบาสเป็นสื่อกลาง ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พวกเขากล่าวอ้างว่า นั่นเป็นการใช้สื่อด้วยตัวตนของอัล-อับบาส เนื่องจากท่านเป็นญาติใกล้ชิดของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

เราจะถามกลับไปว่า แล้วสภาพภาพของยะซีด บิน อัล-อัสวัต อัล-ญะเราะซียฺ ละ เขาเป็นใคร? คนผู้ซึ่งมุอาวียะฮ์ และมวลมุสลิมได้ให้เขาเป็นสื่อกลางเพื่อขอฝนต่ออัลลอฮ์ แล้วเขาได้วิงวอนขอต่ออัลลอฮ์

ต่อมาอัลลอฮฺทรงตอบรับการวิงวอนของเขา และฝนก็ตก? เขาไม่ได้เป็นญาติใกล้ชิดท่านนบี คืออัลลอฮฺจะ
 ลัยฮิวะสัลลัม เหมือนอัล-อับบาสแม่แต่น้อย แต่อัลลอฮฺก็ตอบรับดุอาอ์เขา

และท่านองเดียวกัน หะดีษของชายตาบอด ซึ่งกล่าวแก่ท่านเราะสูล คืออัลลอฮฺจะลัยฮิวะสัลลัม ว่า
 اَدْعُ اللَّهَ أَنْ يُعَافِيَنِي. فَقَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ «إِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ.. وَإِنْ شِئْتَ صَبَرْتُ وَهُوَ خَيْرٌ» قَالَ: فَادْعُهُ فَأَمَرَهُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يَتَوَضَّأَ وَيُحْسِنُ وُضُوئَهُ وَيَدْعُو بِهَذَا الدُّعَاءِ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَتُوجِّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ يَا مُحَمَّدُ إِنِّي أَتُوجِّهُ بِكَ إِلَى
 رَبِّي فِي حَاجَتِي لِتَقْضِيَ اللَّهُمَّ شَفَعِي فِيَّ. فَعَادَ وَقَدْ أَبْصَرَ

โปรดขอต่ออัลลอฮฺให้แก่ฉันเถิด ท่านเราะสูล คืออัลลอฮฺจะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่ หากท่านต้องการฉันจะ
 วิงวอนขอต่ออัลลอฮฺให้แก่ท่าน หรือไม่ก็ท่านจงอดทนและการที่ท่านอดทนนั้นย่อมดีกว่า เขาตอบว่า จง
 วิงวอนขอแก่ฉันเถิด ท่านเราะสูล คืออัลลอฮฺจะลัยฮิวะสัลลัม เลยสั่งให้เขาอาบน้ำชำระหมาดอย่างสมบูรณ์
 และวิงวอนขอว่า โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันมุ่งหน้าสู่พระองค์ ด้วยนบีของพระองค์ มุหัมมัด นบีแห่งความเมตตา
 โอ้มุหัมมัด แท้จริงฉันมุ่งหน้าสู่พระผู้อภิบาลของฉันด้วยท่าน ในการขจัดความเดือดร้อนของฉัน โอ้อัลลอฮฺ
 โปรดให้เขามีสิทธิช่วยเหลือ/ชะฟาอะฮฺแก่ฉันด้วยเถิด หลังจากนั้น เขาก็กลับมามองเห็นอีกครั้ง

ความหมายของหะดีษบทนี้ประจักษ์ชัดว่าเขาต้องการให้ท่านเราะสูล คืออัลลอฮฺจะลัยฮิวะสัลลัม
 วิงวอนขอต่ออัลลอฮฺให้แก่เขา และเช่นกัน เขาได้วิงวอนขอให้อัลลอฮฺตอบรับการดุอาอ์ของท่านเราะสูล
 คืออัลลอฮฺจะลัยฮิวะสัลลัม โดยใช้คำว่า “โอ้อัลลอฮฺโปรดให้เขามีสิทธิช่วยเหลือ/ชะฟาอะฮฺแก่ฉันด้วยเถิด”

สาเหตุที่สาม การปฏิบัติตามหะดีษเงาะอีฟและหะดีษเมาฏู ซึ่งไม่มีที่มา ยิ่งกว่านั้น
 บางครั้งยังขัดแย้งกับหลักการของศาสนา ตัวอย่างเช่น

تَوَسَّلُوا بِجَاهِي فَإِنَّ جَاهِي عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ

ความว่า “พวกท่านจงใช้เกียรติของฉันเป็นสื่อกลางเถิด เพราะเกียรติของฉันนั้นยิ่งใหญ่ ณ อัลลอฮฺ”

และหะดีษเมาฏูที่ว่า

لَمَّا افْتَرَفَ آدَمُ الْحَطِيئَةَ قَالَ: يَا رَبِّ أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ لَمَّا عَفَرْتُ لِي، فَقَالَ: يَا آدَمَ وَكَيْفَ عَرَفْتَ مُحَمَّدًا وَلَمْ أَحْلُقْهُ؟ قَالَ: يَا رَبِّ لَمَّا
 خَلَقْتَنِي بِيَدِكَ وَنَفَخْتَ فِيَّ مِنْ رُوحِكَ رَفَعْتَ رَأْسِي فَرَأَيْتَ عَلَى قَوَائِمِ الْعَرْشِ مَكْتُوبًا: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، فَعَلِمْتُ أَنَّكَ
 لَمْ تَضِفْ إِلَى اسْمِكَ إِلَّا أَحَبَّ الْخَلْقِ إِلَيْكَ، فَقَالَ: عَفَرْتُ لَكَ وَوَلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتَهُ

“เมื่ออาดัมยอมรับในความผิด ก็ได้กล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ฉันขอต่อพระองค์ด้วยสิทธิของมุหัมมัด
 เพื่อการอภัยของพระองค์ที่มีแก่ฉัน อัลลอฮฺจึงกล่าวว่า โอ้อาดัม เจ้ารู้จักมุหัมมัดได้อย่างไร ทั้งที่ฉันยังไม่ได้
 สร้างเขา? อาดัมกล่าวว่า โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน เมื่อพระองค์ได้บังเกิดฉันด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ และ
 พระองค์ได้เป่าวิญญาณแก่ฉัน ฉันเงยศีรษะขึ้น ฉันเห็นคำว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ มุหัมมัด เราะสูลุลลอฮฺ
 ถูกจารึกไว้ที่บัลลังก์ ฉันเลยรู้ว่า แท้จริงพระองค์ไม่นำนามชื่อใดมาเชื่อมโยงกับพระนามของพระองค์
 นอกจากเขาจะเป็นผู้ที่พระองค์รักยิ่งจากมัลลูกทั้งหลาย อัลลอฮฺเลยตอบว่า ข้าอภัยแก่เจ้าแล้ว และหากไม่
 มีมุหัมมัด ข้าก็ไม่บังเกิดเจ้า”

อิมามอัช-ชะอะบีย ได้กล่าวไว้ในหนังสือ “มีซาน อัล-อิอูติดาล” ว่า นี่คือรายงานที่เป็นเท็จและถูก

อุปโลกนขึ้น

และเช่นเดียวกับรายงานที่ว่า

..مَنْ خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ إِلَى الصَّلَاةِ، فَقَالَ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ، وَأَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُمْشَايَ هَذَا..

ผู้ใดออกจากบ้านเพื่อไปละหมาด แล้วกล่าวว่า โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงฉันขอต่อพระองค์ ด้วยสิทธิของผู้ที่วิงวอนทั้งหลาย และฉันขอต่อพระองค์ด้วยสิทธิของก้าวเดินของฉันนี้ ...

รายงานนี้ฉบับนี้ ตั้ยมิยะฮฺและอัซ-ซะฮะบียฺให้ความเห็นว่าเป็นหะดีษอ่อน

สุดท้ายนี้ แท้จริงจำเป็นที่บ่าวผู้ศรัทธาต้องห่างไกลจากการใช้สื่อกลางที่ต้องห้ามทุกประเภทเป็นตัวช่วยเพื่อให้ใกล้ชิดกับอัลลอฮฺ เนื่องจากในการปฏิบัติสิ่งนั้น จะตกอยู่ในตั่งภาคีใหญ่ หรือภาคีเล็ก หรืออุตุริกรรมที่ต้องห้าม และเนื่องจากการกระทำเช่นนั้น เป็นการละเมิดขอบเขตของการวิงวอนขอ ซึ่งพระองค์ยืนยันว่าจะไม่ตอบรับ เพราะพระองค์จะตอบรับเฉพาะสิ่งที่สอดคล้องกับบทบัญญัติศาสนาเท่านั้น

เช่นเดียวกัน ผู้ศรัทธาควรจะมีมุ่งเน้นคำขอพรที่มีอยู่ในอัลกุรอานและในสุนนะฮฺของท่านเราะฮูล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام เนื่องจากเหมาะที่จะถูกตอบรับ และในการวิงวอนขอด้วยถ้อยคำที่อยู่ในอัลกุรอานและสุนนะฮฺนั้น มีผลบุญด้วย

โอ้อัลลอฮฺ แท้จริงเราขอและทำความดีเพื่อใกล้ชิดพระองค์ ด้วยพระนามอันวิจิตรของพระองค์ และคุณลักษณะอันสูงส่งของพระองค์ และด้วยศรัทธาของเราที่มีต่อพระองค์ และด้วยความรักของเราที่มีต่ออนบีของพระองค์ นบีแห่งความเมตตา และด้วยความดีของพวกเขาที่กระทำเพื่อพระองค์ ขอพระองค์ให้เราเป็นบ่าวที่ศรัทธา อยู่ในแนวทางของพระองค์ และให้เรานั้นคงอยู่บนสัจธรรม และโปรดช่วยเหลือเราให้มีชัยเหนือศัตรู แท้จริงพระองค์ทรงได้ยิน ทรงตอบรับคำขอทั้งหลาย

ขอความจำเริญ และความสันติมีแด่ท่านเราะฮูล ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสَّلَام และบรรดาเศาะหาบะฮฺ และผู้ที่เจริญรอยตามจนวันสิ้นโลก

